O șansă la iertare

On Iunie 14, 2015

- Luați-mi și ultimul aur care mi-a mai rămas, bolborosi Danglars întinzându-i portofelul. Luați-l și lăsați-mă să trăiesc aici, în peștera asta. Nu mai cer libertate, cer numai să trăiesc. Îndurare !

- Așadar, suferi? întrebă omul căruia numai umbra i se putea vedea. Dinaintea acestei umbre, toți banditii se înclinau.

- Da, sufăr, sufăr cumplit.

- Şi, totuși, sunt oameni care au suferit mai mult decât tine.

- Nu cred.

- Ba, așa e ! Cei ce au murit de foame.

- Te căiești măcar? întrebă vocea sumbră și solemnă, care-l făcu pe Danglars să simtă cum i se zbârlește părul pe cap.

Era lesne de înțeles, bancherul nu mai era un om, ci un cadavru viu. Ochii lui slăbiți încercară să deslușească lucrurile și zăriră un om cu o mantie, pierdut în umbra unui stâlp de piatră.

- Pentru ce trebuie să mă căiesc? întrebă Danglars.

- Pentru răul pe care l-ai săvârșit, spuse aceeași voce.

- Da, mă căiesc, mă căiesc ! strigă nenorocitul.

- Atunci te iert ! spuse omul, lepădându-și mantia și făcând un pas spre lumină.

- Contele de Monte Cristo ! strigă Danglars mai palid de groază decât fusese cu o clipă înainte din pricina foamei și a mizeriei.

- Te înșeli. Nu sunt contele de Monte Cristo.

- Atunci cine ești?

*- Sunt acela pe care l-ai vândut, l-ai prădat, l-ai dezonorat. Sunt acela pe a cărui logodnică ai păcălit-o, ai necinstit-o și ai folosit-o pentru scopurile tale. Sunt acela peste care ai călcat ca să te înalți până la bogăție. Sunt acela pe al cărui tată l-ai făcut să moară de foame, acela care acum te-a osândit pe tine să mori de foame. Şi care totuși te iartă, fiindcă el însuși are nevoie să fie iertat. **

Leadership: Îți cunoști limita propriei integrități numai prin experimentarea libertății de a da viață unei Umbre?

Alegerea unei noi posibilități de a juca un rol de judecător impune situații noi, de multe ori imprevizibile și greu de gestionat, cum sunt cele privind statutul interiorității ce interesează și sub aspect transmisibil. Cu alte cuvinte, ce anume din tine poate avea caracter constrângător pentru ceea ce face, simte sau gândește un individ care nu-și înțelege faptele, care nu se poate vedea pe sine decât în universul lui?

Deschiderea spre o experiență a adevărului, nedisponibil decât printr-o intervenție neașteptată și percutantă, determinând o puternică conștientizare a trecutului incert al individului, este o măsură a profunzimii, amplorii și variabilității imaginației și perspicacității. Precum și a nevoii de a experimenta un soi de leadership „în taină", care străbate orice imposibil, orice abatere de la normă, zidul veșnic – păcatul, asigurând o separare a răului și a binelui.

Simțindu-se doar prin efecte, acest leadership apare ca un fel de putere binefăcătoare care se opune la tot ce este rău, un fel de combinație între necunoscut și primejdie, contribuind la formarea unei noi conștiințe.

Integritatea este atributul prim al conștiinței de a săvârși o anumită faptă în numele adevărului, chiar dacă acest lucru implică forțarea realității de a intra într-un model de dedublare complice, înțeleasă ca un „mecanism structural de rezistență" în față oricăror obstacole potrivnice atingerii scopurilor propuse. Uneori, această dedublare se perpetuează în indivizi ca iluzie a unei rigide separări între comportamentele asumate în sfera publică și în cea privată.

Leadership: Îți ceri iertarea de pedeapsă fără să simți prezența lui Dumnezeu, deci fără să-ți testezi fireasca curiozitate a aflării deznodământului final chiar dacă ți s-a oferit această șansă?

„Umbra" este creația omului de geniu care are priceperea de a acorda trăsături originale artei de a fi în același timp strateg, judecător, justițiar și revelator, în virtutea științei de a avea acces la adevăruri ascunse, materializate uneori într-un soi de capacitate negativă. Dar care sunt retușate printr-o inteligență a cărei hrană sunt însăși criteriile de orientare, realizările, limitele și regulile în relația cu ceilalți.

Cineva spunea că orice împlinire în lume suscită imediat o insuficiență: ceea ce apare în timp ca o patimă netrebnică, până la urmă trebuie să eșueze. Acest lucru face din leadership un instrument de diagnosticare a conștiinței și de evaluare a slăbiciunilor, tocmai atingerea coardei sensibile a omului constatată prin intermediul confesiunii și a pocăinței.

Tocmai în asta constă magia leadershipului care se află adesea în inima a tot ceea ce există și se schimbă în lume: mulți oameni își descoperă identitatea și își acceptă mai ușor statutul de „inferior" printr-o confesiune - obținută uneori doar printr-o condamnare, o achitare sau o executare de pedeapsă. Printr-o cădere în abisul suferinței.

În toate aspectele vieții vei fi obligat la restituire, în măsura pierderii suferite de cealaltă persoană, mai ales dacă nu reușești să respecți termenele și limitele propriei tale îmbogățiri acordată la normele conștiinței de a discerne dintre adevăr și falsitate.

O șansă la iertare i se oferă fiecărui om care s-a îndepărtat de tot ceea ce este drept și cinstit, dar care are curajul să se autodenunțe, optând pentru o confesiune.

Liderul își cunoaște tot timpul limita sa: aceea că libertatea de a se preschimba într-o „umbră” și de a-și manifesta puterile ascunse nu este niciodată cauza lui, că ea depinde mereu de altceva, înălțător, divin, spiritual. Chiar și el are nevoie să fie iertat de ceva mult mai presus decât el.

Iată de ce această libertate, prin rezultatele ei cele mai reprezentative, nu poate să reușească nicicând un salt „amazing” sub forma unei situații definitiv asigurate. Pentru că, la rândul său, liderul cu adevărat puternic nu se subordonează doar creației sale mentale și capacităților sale ieșite din comun. Ci unui destin.

* Notă: Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-sansa-la-iertare.html